

И той възкликна :

— Чудна война! Чуденъ народъ! Не жали нито градоветъ си, нито имота си, нито храната си! Ето една война, въ която зематъ участие старцитъ, женитъ и дѣцата!

Дълго врѣме Наполеонъ стоя на единъ столъ въ полето и гледаше, какъ градътъ гори. Той не рачи още сжщия день да влѣзе въ него. Приспа въ кръчмата на едно близко селце и на 3 септември съ генералитъ си стѣпи въ старата руска столица.

(Слѣдва).

